

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

N Á L E Z

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 138/2017-59

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Brörtl & Čentík s. r. o., Rázusova 1, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Alexander Brörtl, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 27 CoE 23/2014 z 19. novembra 2014, za účasti Krajského súdu v Prešove, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 27 CoE 23/2014 z 19. novembra 2014 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 27 CoE 23/2014 z 19. novembra 2014 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d ě a ľ š i e k o n a n i e .

3. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 355,73 € (slovom tristopäťdesiatpäť eur a sedemdesiattri centov) na účet jeho právnej zástupkyne Advokátska kancelária Brörtl & Čentík s. r. o., Rázusova 1, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. augusta 2016 osobne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou Brörtl & Čentík s. r. o., Rázusova 1, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Alexander Brörtl, ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Oboer 3/2016 z 21. apríla 2016 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 27 CoE 23/2014 z 19. novembra 2014 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“) a uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 Er 783/2008 z 12. júna 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie okresného súdu“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom exekučného konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 Er 783/2008 v postavení oprávneného, ktorý sa proti povinným v 1. a 2. rade domáhal zaplata sumy 66 387,84 € s príslušenstvom z titulu nezaplataenej pôžičky. Okresný súd napadnutým uznesením exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ] o vymoženie sumy 66 387,84 € s príslušenstvom proti povinným v 1. a 2. rade vyhlásil za neprípustnú a zastavil a zároveň zamietol návrh na odklad exekúcie. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil ako

vecne správne. Proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol.

Proti napadnutým uzneseniam okresného súdu a krajského súdu podal sťažovateľ 20. februára 2015 ústavnému súdu sťažnosť, ktorá bola uznesením sp. zn. I. ÚS 153/2015 z 1. apríla 2015 odmietnutá v časti smerujúcej proti krajskému súdu ako neprípustná z dôvodu, že vo veci bolo podané proti napadnutému uzneseniu krajského súdu dovolanie najvyššiemu súdu. Keďže najvyšší súd o dovolaní proti napadnutému uzneseniu krajského súdu už rozhodol, sťažovateľ podal opätovnú sťažnosť, ktorá smerovala proti napadnutým uzneseniam okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu.

Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ formuluje v sťažnosti štyri kľúčové námietky:

- a) nečakaná zmena právneho posúdenia veci odvolacím súdom,
- b) arbitrárne právne posúdenie,
- c) porušenie princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí,
- d) nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia.

K námietke nečakanej zmeny právneho posúdenia krajským súdom sťažovateľ zdôrazňuje, že krajský súd napadnuté uznesenie založil na inom právnom názore ako okresný súd, a to bez toho, aby ho vyzval na vyjadrenie k použitiu právnej normy, ktorá dosiaľ nebola aplikovaná a ktorá bola pre rozhodnutie krajského súdu rozhodujúca. Okresný súd „vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekučné konanie zastavil, avšak nie z dôvodu, ktorý uvádza odvolací súd, ale z dôvodu, že mal za to, že dlh bol splnený a záväzok zanikol. Vo vzťahu k notárskej zápisnici a jej prípustnosti ako exekučného titulu sa prvostupňový súd vyjadril tak, že ju považuje za platný exekučný titul. Naproti tomu odvolací súd sa vo svojom odôvodnení otázke splnenia dlhu nevenuje vôbec a na rozdiel od právneho záveru prvostupňového súdu skonštatoval neprípustnosť notárskej zápisnice ako exekučného titulu.“.

V nadväznosti na citované sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že procesnoprávne predpisy v záujme zabezpečenia spravodlivej ochrany práv a oprávnených záujmov priznávajú účastníkom konania procesné práva, ku ktorým patrí právo vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam a právo navrhnovať dôkazy na ich vyvrátenie. Realizácia týchto práv však v konkrétnych okolnostiach veci bola podľa sťažovateľa znemožnená, keďže odvolací súd potvrdil rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým sa návrhu vyhovel, ale z iného právneho dôvodu. Tento právny dôvod mal vychádzať zo skutočností, ktoré neboli sťažovateľom tvrdené a ani prvostupňový súd sa s nimi vo svojom rozhodnutí nezaoberal, pričom sa k nim nevyjadrovala ani neúspešná strana, pretože nemala dôvod. Znemožnenie realizácie týchto procesných práv je podľa sťažovateľa prakticky dôsledkom nerešpektovania ústavného princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania odvolacím súdom, keďže účastníkovi konania odopiera možnosť prieskumu správnosti nových skutkových či právnych skutočností. Krajský súd týmto spôsobom svojho postupu, resp. rozhodovania, podľa názoru sťažovateľa porušil jeho právo na spravodlivý proces. Požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania zodpovedá len postup v súlade s v relevantnom čase platného a účinného § 213 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), uplatnením ktorého mal krajský súd napadnuté uznesenie okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

K námietke arbitrárneho právneho posúdenia sťažovateľ uvádza, že *„Nesprávne právne posúdenie veci všeobecnými súdmi sa týkalo posúdenia prípustnosti exekúcie vedenej na podklade notárskej zápisnice ako exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku. Krajský súd v Prešove dospel k nesprávnemu a svojvoľnému právnomu záveru o tom, že predmetná notárska zápisnica nie je formálne ani materiálne vykonateľným exekučným titulom. Okresný súd Prešov naopak dospel k záveru o neprípustnosti exekúcie z dôvodu zániku dlhu, pričom absolútne prehliadol, že doklady o úhrade jednotlivých splátok vôbec nepokrývali všetky poskytnuté pôžičky.“*

Krajský súd založil svoje rozhodnutie na právnom názore, že notárska zápisnica č. N 635/04 Nz 89066/04 z 10. decembra 2004 (ďalej len „notárska zápisnica z 10. decembra 2004“) nie je spôsobilým exekučným titulom, a preto je exekúcia vedená na

podklade tohto exekučného titulu neprípustná a je potrebné ju zastaviť. Tento právny názor považuje sťažovateľ za absolútne arbitrárny a neudržateľný. V tejto súvislosti poukazuje na § 41 ods. 2 písm. c) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov, v ktorom sú ustanovené náležitosti, ktoré musí notárska zápisnica obsahovať, aby na jej základe bolo možné vykonať exekúciu. Podľa sťažovateľa *„Z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove žiadnym spôsobom nevyplýva, na základe čoho dospel odvolací súd k záveru, že predmetná notárska zápisnica právny záväzok dlžníka neobsahuje a iba odkazuje na zmluvu a popisuje obsah už uzatvorenej zmluvy o pôžičke. Z predloženej notárskej zápisnice práve naopak jednoznačne vyplýva, že táto obsahuje právny záväzok z titulu zmluvy o pôžičke, ako aj podmienky za ktorých bola uzavretá.“*

Sťažovateľ poukazuje aj na skutočnosť, že krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vôbec neuviedol, v čom mala spočívať neurčitosť a nezrozumiteľnosť sumy zmluvnej pokuty. Vzhľadom na uvádzané skutočnosti a predloženú právnu argumentáciu sťažovateľ zastáva názor, že *„napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove v spojení s rozhodnutím súdu prvého stupňa je z hľadiska jeho právneho posúdenia zjavne svojvoľné, nelogické a v hrubom rozpore s textáciou aplikovaných právnych noriem, čo je porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu. Krajský súd v Prešove spolu s Okresným súdom Prešov rozhodli v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti, nakoľko bez akejkoľvek racionálnej, konzistentnej a všeobecne akceptovanej argumentácie zastavili exekúciu a pozbavili sťažovateľa možnosti zákonom upraveným postupom vymôcť finančné prostriedky, na ktoré má právny nárok.“*

Keďže ťažiskovým argumentom krajského súdu bola neprípustnosť exekúcie z dôvodu absencie právneho záväzku dlžníka ako jednej zo základných náležitostí notárskej zápisnice, tento záver krajského súdu je podľa sťažovateľa prekvapivý, keďže notárska zápisnica z 10. decembra 2004 tento právny záväzok dlžníka obsahovala.

K porušeniu princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí sťažovateľ uvádza, že krajský súd vo svojom napadnutom uznesení nesprávne interpretoval uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 63/2009, a tak sa odchýlil od skôr podaného výkladu tohto súdu. Krajský súd tým podľa sťažovateľa neprípustne zasiahol do princípu právnej istoty ako integrálnej súčasti princípov právneho štátu vyvoditeľných z čl. 1 ods. 1 ústavy.

Z pohľadu sťažovateľa je dôležité, že „odôvodnenie krajského súdu v otázke významnej pre spor vykazuje zásadné nedostatky vo vzťahu k výsledku, ku ktorému krajský súd v tejto otázke dospel a preto jeho rozhodnutie vykazuje také zjavné nedostatky, ktoré ho robí protirečivým, a tým spochybňuje ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu“.

V súlade s § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal uznesenie, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, napadnutého uznesenia krajského súdu a napadnutého uznesenia okresného súdu, a to až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci sťažnosti.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie a odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, napadnutého uznesenia krajského súdu a napadnutého uznesenia okresného súdu prijal nález, v ktorom vysloví porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, napadnuté rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu zruší a vec vráti okresnému súdu na ďalšie konanie a zároveň sťažovateľovi prizná úhradu trov konania v sume 355,73 €.

Ústavný súd uznesením sp. zn. II. ÚS 138/2017 z 1. marca 2017 sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu z 19. novembra 2014 prijal

na ďalšie konanie (výrok 1), vykonateľnosť uznesenia krajského súdu z 19. novembra 2014 odložil do rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej (výrok 2) a vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol.

Po prijatí časti sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa a predsedníčku krajského súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku krajského súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Predsedníčka krajského súdu ústavnému súdu oznámila, že netrvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Predsedníčka krajského súdu na výzvu ústavného súdu reagovala prípisom sp. zn. Spr/10006/2017 zo 4. apríla 2017, v ktorom oznámila, že zotrváva na svojom predchádzajúcom stanovisku z 27. januára 2017, ktoré bolo ústavnému súdu doručené na základe jeho predchádzajúcej výzvy z 11. januára 2017, ktorá predchádzala predbežnému prerokovaniu sťažnosti.

Predsedníčka krajského súdu v stanovisku k sťažnosti č. Spr/10006/2017 z 27. januára 2017 s prihliadnutím na judikatúru ústavného súdu týkajúcu sa základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uviedla: „*Krajský súd v Prešove vo veci sp. zn. 27 CoE/23/2014 rozhodoval o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 2 Er/783/2008-106 zo dňa 12. júna 2013. Podľa nášho názoru konal v medziach svojej právomoci. Jeho úvahy napísané v dôvodoch rozhodnutia z 19. 11. 2014 vychádzajú z konkrétnych faktov prípadu, sú logické a majú oporu v obsahu spisového materiálu. Postup krajského súdu pri preskúmvaní rozhodnutia okresného súdu bol podľa nás legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie na vec použitých zákonných ustanovení a vylučujúcich možnosť porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa nášho názoru nie je príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a sťažovateľom namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa ním označených článkov Ústavy SR či práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.*“

K stanovisku predsedníčky krajského súdu bolo pripojené vyjadrenie predsedníčky senátu krajského súdu „27Co“, v ktorom sa predovšetkým uvádza:

„Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 27 CoE 23/2014-130 zo dňa 19. 11. 2014 potvrdil vecne správny výrok súdu prvej inštancie o zastavení exekúcie, a následne stručne, ale jasne vysvetlil z akých dôvodov a na základe ktorých len zo spisu zistených skutočností dospel k záveru o potrebe zastaviť exekúciu, nevykonával dokazovanie, nerozširoval skutkové zisťovania, vychádzal zo skutočností tvrdených účastníkom (povinným), čím vylúčil možnosť vynesenia prekvapujúceho rozhodnutia, vykonal právne posúdenie obsahu prejavov vôle účastníkov konania vyjadrených v predložennom exekučnom titule a ústavne konformným spôsobom poskytol súdnu ochranu proti nároku uplatňovanému na základe od počiatku materiálne nevykonateľného exekučného titulu, k čomu ho oprávňuje a zaväzuje ust. § 58 ods. 1 v nadväznosti na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (NS SR sp. zn. 3 Cdo 63/2009, sp. zn. 3 Cdo /164/1996).“

Prípisom z 19. apríla 2017 ústavný súd v súlade s § 51 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyzval účastníkov konania v procesnom postavení povinných vedeného krajským súdom pod sp. zn. 27 CoE 23/2014 (ďalej len „dotknuté osoby“), aby sa vyjadrili k sťažnosti. Právny zástupca dotknutých osôb podaním doručeným ústavnému súdu 3. mája 2017 navrhol, aby ústavný súd sťažnosť ako nedôvodnú odmietol, pričom v konkrétnostiach predovšetkým zdôraznil: *«Objektívne nedošlo k situácii, ktorú by bolo možné označiť ako postup súdu, ktorým sa pôvodnému, či novému oprávnenému a účastníkovi právneho vzťahu, odňala možnosť konať pred súdom zákonom stanoveným spôsobom. V danej exekučnej veci sa odvolací súd neodchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci tak, ako to uvádza sťažovateľ – „nový“ oprávnený v exekučnom konaní. Dovolím si uviesť, že súd prvého stupňa, podobne tak odvolací súd, rozhodli v súlade so zákonom a riadnym a najmä zákonom vyžadovaným spôsobom odôvodnili svoje rozhodnutia. Rozhodujúcou skutočnosť, ktorú sťažovateľ namietal podľa formulácie sťažnosti a predtým dovolacieho dôvodu je to, že súd už v tejto prejednávanej veci vyslovil právny názor vo svojom zrušovacom rozhodnutí a odvolací súd sa od neho odchýlil vo svojom novom rozhodnutí. Takýto prípad však reálne v tomto konaní nenastal. Poukaz sťažovateľa a dovolateľa na celkom iné rozhodnutie NS SR v celkom inom dovolacom*

konaní neobstojí. Nedošlo postupom súdu (vrátane vo vzťahu k odôvodneniu rozhodnutia) k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom. Zo samotných dôvodov sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ nesúhlasí s dôvodmi rozhodnutia súdov, no nevyplýva, že by predmetné rozhodnutia súdov trpeli vadou, pre ktorých nevyhnutnosť skúmania a posúdenia, bola prijatá sťažnosť podaná... Paradoxne, keďže ide o konanie o základných právach, nedochádza v ústavnej sťažnosti sťažovateľom aj k poskytnutiu rozboru takých právnych úvah sťažovateľa a tých objektívnych skutočností, ktoré sa týkajú danosti súdmi nevyhnutne posudzovaného základu nároku. Tých právnych a skutkových dôvodov, ktoré sa týkajú samotného právneho základu vzťahu – zákonnosti hmotnoprávneho „nadobudnutia“ zmluvného postavenia veriteľa – právnym predchodcom oprávneného – sťažovateľa - v základnom vzťahu, a to čo do dôvodu a výšky. Ved' ani samotný základ nároku o obsahu uvedenom v notárskej zápisnici nebol daný. Sťažovateľovi predsa stále nič nebráni uplatniť si daný „nárok“ v súdnom konaní a riadne preukázať jeho prípadnú dôvodnosť čo do dôvodu (obsahu) a výšky. V ostatnom, najmä s poukazom na predmet tohto konania o sťažnosti pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, si dovoľujem odkázať na obsah súvisiacich súdnych spisov a na vyjadrenie sa predsedníčky Krajského súdu v Prešove k danej veci a konaniu vedenému pred Ústavným súdom Slovenskej republiky.»

Právny zástupca sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 17. mája 2017 oznámil, že na ústnom pojednávaní v jeho veci netrvá.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a predsedníčky krajského súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ predostiera vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu ústavnému súdu štyri kľúčové námietky, ktorými odôvodňuje porušenie ním označeného práv podľa ústavy a dohovoru, a síce:

- a) nečakanú zmenu právneho posúdenia veci odvolacím súdom (ďalej len „prvá námietka“),
- b) arbitrárne právne posúdenie,
- c) porušenie princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí,
- d) nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistujú zásadné odlišnosti (m. m. II. ÚS 71/97), čo umožňuje, aby sa ich namietané porušenie preskúmavalo spoločne.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že jeho úlohou nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne ľudsko-právnou medzinárodnou zmluvou. Posúdenie skutkovej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom prípadnej kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ktoré všeobecný súd zo zisteného

skutkového stavu vyvodil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne (I. ÚS 17/01). Ústavný súd považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Každý má právo, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná, platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež opakovane pripomína, že nezávislé rozhodovanie všeobecných súdov sa má uskutočňovať v ústavou a zákonom ustanovenom procesnoprávnom, ako aj hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec súdneho rozhodovania tvoria predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu, ktoré sú vyvoditeľné z čl. 46 a nasl. ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Všeobecný súd by mal v argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že práve on má poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (napr. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09).

Uvedené zásady vzťahov ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli

relevantné aj v danej veci, pričom úlohou ústavného súdu bolo zistiť, či napadnuté uznesenie krajského súdu je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.

Prvou námietkou sťažovateľ argumentuje, že krajský súd napadnuté uznesenie založil na inom právnom názore ako okresný súd, a to bez toho, aby ho vyzval na vyjadrenie sa k použitiu právnej normy, ktorá dosiaľ nebola aplikovaná a ktorá bola pre rozhodnutie krajského súdu rozhodujúca. V tejto súvislosti sťažovateľ namieta, že realizácia jeho procesných práv, a to konkrétne práva vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam a práva navrhovať dôkazy na ich vyvrátenie, bola zo strany krajského súdu znemožnená.

Vzťah Občianskeho súdneho poriadku a Exekučného poriadku ako *lex generalis* a *lex specialis* vyplýval z textu § 251 ods. 4 OSP platného a účinného v čase rozhodovania krajského súdu, v zmysle ktorého sa na exekučné konanie podľa osobitného predpisu, ktorým je Exekučný poriadok, použijú ustanovenia predchádzajúcich častí Občianskeho súdneho poriadku, ak tento osobitný predpis neustanovuje inak.

Práve vzťah už citovaných kódexov sa v rámci odvolacieho konania v exekučnej veci pretavil do nevyhnutnosti prihliadať na právnu úpravu vyplývajúcu z § 213 ods. 2 OSP.

V zmysle § 213 ods. 2 OSP platného a účinného v čase rozhodovania krajského súdu ak je odvolací súd toho názoru, že sa na vec vzťahuje ustanovenie právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve účastníkov konania, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

V dikcii citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku [v súčasnosti je jeho obsah premietnutý do § 382 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), pozn.] je teda predpísaný postup odvolacieho súdu v prípade, ak sa domnieva, že nárok, ktorý je predmetom konania, treba posúdiť podľa iného ustanovenia právneho predpisu, ako ho posúdil súd prvého stupňa.

Citovaným ustanovením § 213 ods. 2 OSP sa malo v praxi zabrániť vydávaniu prekvapivých rozhodnutí, keďže Občiansky súdny poriadok bol postavený na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu, ktorým by predchádzal predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zmyslom citovanej právnej úpravy bolo a stále aj je predchádzanie „prekvapeniu“ účastníkov konania v prípade možného iného právneho posúdenia veci odvolacím súdom bez toho, aby im bolo umožnené vyjadriť sa k použitiu iného ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce.

Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre definoval tzv. prekvapivé rozhodnutie, o ktoré ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných zásadne odlišných právnych záveroch ako súd prvého stupňa, pričom zároveň odvolací súd účastníkovi konania neumožní vyjadriť sa k jeho iným (odlišným) právnym záverom, teda účastník konania nemá možnosť právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska doterajších právnych záverov súdu prvého stupňa nejavili ako významné (m. m. II. ÚS 407/2016).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že povinný v 1. rade podal 4. februára 2013 návrh na zastavenie exekúcie o vymoženie sumy 66 387,84 € s príslušenstvom vykonávanej súdnym exekútorom [REDAKOVANÉ], ktorý následne podaním z 18. marca 2013 doplnil (ďalej len „návrh na zastavenie exekúcie“). Svoj návrh na zastavenie exekúcie povinný v 1. rade odôvodňoval uhradením pohľadávky vymáhanej exekúciou a materiálnou nevykonateľnosťou exekučného titulu (notárska zápisnica z 10. decembra 2004).

V uznesení okresného súdu sp. zn. 2 Er 783/2008 z 12. júna 2013, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú a zastavená a zároveň bolo rozhodnuté o zamietnutí návrhu na odklad exekúcie, sa predovšetkým uvádza:

„Pri notárskych zápisniciach sa vykonateľnosť skúma rovnako ako pri vykonateľných rozhodnutiach. Exekútor preverí materiálnu aj formálnu stránku vykonateľnosti. Formálna stránka spočíva v dodržaní formy notárskej zápisnice tak, ako je

upravená v § 47 zákon č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti. Materiálna stránka je priamo predpísaná zákonom. Notárska zápisnica má obsahovať právny záväzok, oprávnenú osobu a povinnú osobu, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. Notárske zápisnice, ktoré boli spísané v období od 15. októbra 2008, sú (v prípade, ak záväzok povinnej osoby vznikol z právneho úkonu, predmetom ktorého bolo poskytnutie peňažných prostriedkov) exekučným titulom *expressis verbis* len pre istinu a úrok z omeškania. Podľa výslovného znenia § 41 ods. 3 *in fine* v znení účinnom po 15. 10. 2008... sa notárska zápisnica nemôže týkať zmluvných pokút. V tejto časti je teda veriteľ nútený domáhať sa svojho práva v sporovom konaní na civilnom súde. V danej právnej veci bola notárska zápisnica spísaná dňa 10. 12. 2004, teda pred účinnosťou uvedenej zmeny exekučného poriadku, teda súčasťou právneho záväzku mohlo byť dojednanie o zmluvnej pokute, súd má však za to, že v danom prípade v časti zmluvnej pokuty obsahuje predmetná notárska zápisnica neistý záväzok v budúcnosti, ktorý nie je dostatočne určitý a určiteľný. ... jednou z podmienok materiálnej vykonateľnosti je, aby notárska zápisnica obsahovala právny záväzok (stanovenie konkrétnej povinnosti zo záväzkového právneho vzťahu vzniknutej na základe určitej právnej skutočnosti, čo v danom prípade predmetná notárska zápisnica spĺňala len čo do obsahu uplatnenej istiny titulom poskytnutej pôžičky), označenie oprávnenej osoby, povinnej osoby, právneho dôvodu, predmetu a času plnenia a súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. V ďalšom predmetná notárska zápisnica v označení povinných osôb na rozdiel od zmluvy o pôžičke ako povinné osoby a záložcov uvádza povinného v 1. rade len ako fyzickú osobu – podnikateľa (zmluve o pôžičke je uvedený ako fyzická osoba – podnikateľ, aj ako fyzická osoba), čo je v súlade s vydaným poverením exekútora na vykonanie exekúcie. Podľa názoru súdu uvedený rozdiel notárskej zápisnice oproti zmluve o pôžičke môže vzbudzovať určité pochybnosti, a však vychádzajúc z toho, že zánikom živnostenského oprávnenia fyzickej osoby – podnikateľa tento nestráca spôsobilosť byť účastníkom konania v zmysle § 19 O. s. p. súd mal zato, že toto nevyvoláva neplatnosť v predmetnej notárskej zápisnici. Čo sa týka námietky povinných, ohľadom spísania notárskej zápisnice v rovnaký deň ako bola spísaná zmluva o pôžičke tu súd poukazuje na to, že notárska zápisnica môže obsahovať aj samotný hmotnoprávny úkon. Dohoda oprávnenej osoby a povinnej osoby obsiahnutá v notárskej zápisnici, ktorá vyjadruje súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou

notárskej zápisnice, nemá hmotnoprávnú povahu; ide o jednu z náležitostí, ktorú musí notárska zápisnica obsahovať, aby bola z materiálneho hľadiska vykonateľná (aby bola exekučným titulom). Táto dohoda oprávnenej a povinnej osoby teda nemá sama osebe za následok vznik, zmenu alebo zánik práv alebo povinností účastníkov právneho vzťahu. V danej právnej veci však podstatné je, že obsahom notárskej zápisnice, nie je dohoda o uznaní dlhu v zmysle ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka a preto v tejto časti, súd nemal za to, že by z týchto dôvodov predmetná notárska zápisnica nemohla byť exekučným titulom, až na neurčitost' záväzku, čo sa týka zmluvnej pokuty.“

V ďalšej časti svojho rozhodnutia sa okresný súd venoval námietke povinného v 1. rade o „uhradení istiny oboch pôžičiek“ a v tejto súvislosti citoval vyjadrenie sťažovateľa, ktorý označil tvrdenia povinného v 1. rade o tom, že malo dôjsť k uhradeniu dlžných súm, za účelové a nepodložené. Postupom v súlade s § 566 ods. 2 Občianskeho zákonníka okresný súd uzavrel, že „plnenie povinných bolo započítavané na najskorší dlh teda pôžičku z roku 2003 a následne aj na pôžičku zo dňa 10. 12. 2004, ktorá je predmetom tohto exekučného konania, ktorými obe pôžičky boli uhradené spolu v sume 6.312.270,- Sk, pričom obe pohľadávky predstavovali spolu sumu 6 220 000,- Sk, teda samotná istina bola povinnými v 1. a 2. rade zaplatená čo bolo povinnými v 1. a 2. rade preukázané. Súd má teda zato, že došlo k splneniu dlhu v časti istiny. Súd teda vyhlásil celú exekúciu za neprípustnú, čo sa týka zmluvnej pokuty z toho dôvodu, že exekučný titul – notárska zápisnica obsahuje neistý záväzok v budúcnosti, ktorý nebol dostatočne určitý a zrozumiteľný, pričom jeho výška môže byť hodnotená ako v rozpore s dobrými mravmi a čo sa týka pre vymożenie 2 000 000,- Sk v tomto smere súd mal zistené, že dlh bol splnený a preto exekúciu zastavil.“.

V odvolaní smerujúcom proti uzneseniu okresného súdu z 12. júna 2013 sťažovateľ predostrel argumentáciu, ktorou spochybňoval „dostatočnosť zisteného skutkového stavu a správnosť právneho názoru“ v kontexte neprípustnosti exekúcie v časti týkajúcej sa zmluvnej pokuty a splnenia dlhu povinnými.

O odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 12. júna 2013 rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, ktorým rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil ako vecne správne a v konkrétnostiach predovšetkým zdôraznil, že notárska zápisnica z 10. decembra 2004 nie je spôsobilým exekučným titulom, a preto je exekúcia vedená na jej podklade neprípustná a je potrebné ju zastaviť.

V tejto súvislosti krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia predovšetkým zdôraznil, že *„Predložená zápisnica... neobsahuje právny záväzok. V tomto prípade mal záväzok vzniknúť zo zmluvy o pôžičke zo dňa 10. 12. 2004. Zmluva je však dvojstranný právny úkon, pričom právny úkon je prejav vôle s charakteristikami podľa § 34 Občianskeho zákonníka. Predmetná notárska zápisnica však neobsahuje právny úkon, neobsahuje prejav vôle smerujúci k vzniku zmluvy o pôžičke, iba odkazuje na zmluvu a popisuje obsah už uzavretej zmluvy o pôžičke. Preto neobsahuje ani právny záväzok zo zmluvy o pôžičke, a tak nemôže byť exekučným titulom. Notárska zápisnica neobsahuje ani prejav vôle smerujúci k uznaniu dlhu, čo vo všeobecnosti umožňuje uznať notársku zápisnicu ako exekučný titul. Z pohľadu, že exekúcia je neprípustná, pretože pre vedenie exekúcie nie je splnený základný predpoklad, vykonateľný exekučný titul, je napadnuté rozhodnutie vecne správne. Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie, ktorým súd prvého stupňa vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju, potvrdil (§ 219 ods. 1 O. s. p.).“*.

Z citovaných častí uznesenia okresného súdu z 12. júna 2013 vyplýva právne posúdenie notárskej zápisnice z 10. decembra 2004 v časti týkajúcej sa istiny (2 000 000 Sk) ako materiálne a formálne vykonateľného exekučného titulu. Právne posúdenie materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu v časti týkajúcej sa istiny predstavovalo pre okresný súd nevyhnutný predbežný právny záver pre následné posúdenie námietky povinného v 1. rade o splnení dlhu v časti istiny. Na základe zistenia, že dlh v časti istiny bol zo strany povinných splnený, okresný súd následne exekúciu v tejto časti zastavil [v súlade s § 57 ods. 1 písm. f) Exekučného poriadku platného a účinného v čase rozhodovania okresného súdu exekúciu súd zastaví, ak po vydaní rozhodnutia zaniklo právo ním priznané, pozn.].

So zreteľom na výsledky konania pred prvostupňovým súdom a s prihliadnutím na obsah odvolania sťažovateľa smerujúceho proti uzneseniu okresného súdu z 12. júna 2013 bolo legitímne očakávanie sťažovateľa, že v odvolacom konaní budú prerokovávané len tie otázky, ktoré viedli okresný súd k vyhoveniu návrhu na zastavenie exekúcie súdom prvého stupňa (nepripustnosť exekúcie na základe exekučného titulu v časti týkajúcej sa zmluvnej pokuty pre neurčitost' a v časti istiny pre splnenie dlhu, pozn.), teda bez posudzovania otázky vykonateľnosti notárskej zápisnice ako exekučného titulu v časti týkajúcej sa istiny.

Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že ak krajský súd ako odvolací súd založil svoje rozhodnutie „nečakane“ na iných právnych záveroch než súd prvého stupňa (posúdenie notárskej zápisnice z 10. decembra 2004 v časti istiny ako nevykonateľného exekučného titulu, pozn.), tak sťažovateľovi odňal právo namietat' správnosť (novo zaujatého) právneho názoru súdu vyššieho stupňa.

Krajský súd vyvodil svoj (iný) právny záver o (ne)vykonateľnosti notárskej zápisnice v časti týkajúcej sa istiny zo skutočností, ktoré okresný súd neposudzoval, resp. nevyhodnotil v neprospech sťažovateľa. Z uvedených dôvodov sťažovateľ nemal v odvolacom konaní dôvod namietat' a zdôvodňovať prípadné nesprávne právne posúdenie veci súdom prvého stupňa o nevykonateľnosti notárskej zápisnice z 10. decembra 2004 v časti týkajúcej sa istiny, tak ako ju vyhodnotil odvolací súd [v súlade s § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku súd exekúciu zastaví, ak vyhlásil exekúciu za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať].

Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo účastníka konania vyjadrovať sa k tvrdeným skutočnostiam a právo navrhnúť dôkazy na ich vyvrátenie. Realizácia týchto práv sťažovateľom však bola postupom krajského súdu pri rozhodovaní o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 12. júna 2013 znemožnená.

Krajský súd ako súd odvolací síce potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu, ktorým sa návrhu na zastavenie exekúcie vyhovel, avšak z iného právneho dôvodu vychádzajúceho zo skutočností, ktoré síce boli povinným v 1. rade

tvrdené v samotnom návrhu na zastavenie exekúcie, ale ktorými sa prvostupňový súd vo svojom uznesení z 12. júna 2013 nezaoberal a ku ktorým sa sťažovateľ v rámci odvolania podaného proti označenému uzneseniu okresného súdu nevyjadroval, pretože k tomu nemal žiadny dôvod.

Odvolací súd síce môže zmeniť rozhodnutie súdu prvého stupňa, no zároveň, ak bol toho názoru, že je potrebné vec posúdiť inak (a exekúciu v časti týkajúcej sa istiny zastaviť z iného právneho dôvodu na podklade záveru o nevykonateľnosti exekučného titulu v tejto časti), a teda podľa ustanovení právneho predpisu [§ 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku], ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci neboli použité a sú pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce, bol povinný vyzvať sťažovateľa, aby sa k možnému odlišnému právnomu posúdeniu veci vyjadril (§ 213 ods. 2 OSP). Tým, že odvolací súd takto nepostupoval, jeho rozhodnutie možno označiť za „prekvapivé“ a nerešpektujúce zásadu dvojínštančnosti súdneho konania, v dôsledku čoho došlo podľa právneho názoru ústavného súdu k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (obdobne pozri uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 322/2009 z 27. októbra 2010, pozn.).

Sťažovateľ zároveň namieta aj nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu v časti týkajúcej sa „neurčitosti a nezrozumiteľnosti sumy zmluvnej pokuty“. V tejto súvislosti poukazuje na absenciu odôvodnenia neprípustnosti exekúcie na základe exekučného titulu – notárskej zápisnice z 10. decembra 2004 – v časti týkajúcej sa zmluvnej pokuty.

Ústavný súd už v súvislosti s kvalitatívnymi požiadavkami na odôvodnenia súdnych rozhodnutí vo svojej doterajšej judikatúre mnohokrát zdôraznil aj to, že všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný, jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís

dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (m. m. I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre taktiež akcentuje požiadavky na kvalitu odôvodnenia súdnych rozhodnutí, ktoré musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené (rozhodnutie ESLP vo veci H. proti Belgicku z 30. 11. 1987), pričom rozsah tejto povinnosti sa môže meniť s ohľadom na povahu rozhodnutí a musí byť posudzovaný podľa okolností každého prípadu (rozhodnutie ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani proti Španielsku z 9. 12. 1994).

Z citovanej časti napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva záver o neprípustnosti exekúcie vedenej na podklade notárskej zápisnice z 10. decembra 2004 ako celku, teda aj v časti týkajúcej sa zmluvnej pokuty. V napadnutom uznesení krajského súdu však absentuje akákoľvek, hoci aj stručná, či na dôvody prvostupňového súdu odkazujúca argumentácia (v súlade s § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody, pozn.) odôvodňujúca neprípustnosť exekúcie v časti týkajúcej sa zmluvnej pokuty. Na základe uvedeného nemožno dospieť k inému záveru ako takému, že napadnuté uznesenie krajského súdu atribúty ústavne udržateľného odôvodnenia súdneho rozhodnutia v súvislosti s neprípustnosťou exekúcie na podklade exekučného titulu v časti týkajúcej sa zmluvnej pokuty nespĺňa, a preto ho nemožno hodnotiť inak ako rozhodnutie, ktoré je v tejto časti zjavne arbitrárne.

Na základe uvádzaných skutočností ústavný súd dospel k záveru, že uznesením krajského súdu sp. zn. 27 CoE 23/2014 z 19. novembra 2014 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

III.

V zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy a podľa § 56 ods. 2 prvej vety zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

V zmysle čl. 127 ods. 2 tretej vety ústavy a podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd rozhodol, že krajský súd uznesením sp. zn. 27 CoE 23/2014 z 19. novembra 2014 porušil ústavou a dohovorom garantované práva sťažovateľa, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

Podľa § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd právoplatné rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah zruší a vec vráti na ďalšie konanie, ten, kto vo veci vydal rozhodnutie, rozhodol o opatrení alebo vykonal iný zásah, je povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť. V tomto konaní alebo postupe je viazaný právnym názorom ústavného súdu.

V súlade s § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde bude krajský súd v ďalšom konaní vo veci sťažovateľa viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v časti II tohto nálezu.

S prihliadnutím na uvedené bude úlohou krajského súdu reparaovať procesnú nesprávnosť svojho postupu v konaní o odvolaní sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 12. júna 2013 a v tejto súvislosti ho vyzvať na vyjadrenie sa k právnemu posúdeniu notárskej zápisnice z 10. decembra 2004 v časti istiny ako nevykonateľného exekučného titulu. Zároveň bude v záujme plnej realizácie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru úlohou krajského súdu rozhodnutie vydané v odvolacom konaní ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodniť.

Vzhľadom na už uvedené právne závery bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími námietkami sťažovateľa súvisiacimi s vecnou správnosťou samotných právnych záverov, ku ktorým krajský súd v odvolacom konaní v súvislosti s kľúčovým záverom o neprípustnosti exekúcie z dôvodu nevykonateľnosti exekučného titulu v časti týkajúcej sa istiny dospel (námietka arbitrárneho právneho posúdenia, porušenia princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a námietka nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia, pozn.). Zrušením napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátením veci na ďalšie konanie sa otvára priestor pre krajský súd, aby sa prípadnou vecnou argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa právneho posúdenia (ne)vykonateľnosti exekučného titulu zaoberal a následne sa k nej v novom rozhodnutí aj vyjadril.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním.

Úhradu trov konania priznal ústavný súd za dva uplatnené úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Sťažovateľovi priznal ústavný súd odmenu za každý úkon po 143 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za každý úkon v sume 8,58 €, čo spolu predstavuje sumu 303,16 €. Právna zástupkyňa sťažovateľa je podľa údajov verejne dostupného zoznamu daňových subjektov registrovaných pre daň z pridanej hodnoty platiteľkou tejto dane, preto celková úhrada trov konania po jej navýšení o daň z pridanej hodnoty v súlade s § 18 ods. 3

vyhlášky predstavuje sumu 363,79 €. Súč viazaný návrhom na rozhodnutie, ústavný súd priznal úhradu trov konania v sume požadovanej sťažovateľom, teda v sume 355,73 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

S prihliadnutím na § 52 ods. 3 zákona o ústavnom súde dočasné opatrenie o odklade vykonateľnosti uznesenia krajského súdu sp. zn. 27 CoE 23/2014 z 19. novembra 2014, o ktorom ústavný súd rozhodol uznesením č. k. II. ÚS 138/2017-30 z 1. marca 2017, zanikne nadobudnutím právoplatnosti tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. júna 2017